

Daar klimt met nog onvaste schreden
Een jeugdig kind op Neêrland's troon!
Haar hoofdje dekt geen zware kroon,
Geen hermelijn haar teng're leden; —
Haar hermelijn is 't wit gewaad,
Waar onze kind'ren 't liefste in waren,
Haar kroon — dat zijn heur blonde haren, —
Een lachje is *haar* geheim van Staat!

Door heel Europa gaat een trilling
Als van een storm, die langzaam naakt,
Want, hoe gebreideld en bewaakt,
De honger dreigt en schreeuwt om stilling!
Ziet ge dat brood'loos legioen?
Ziet ge het flikk'ren der geweren,
Die broeders tegen broeders keeren? —
Geen hoop op uitkomst of op zoen! —

Maar ziet ge ook, schein'rend door de boomen
Van 't vredig Loo, dat zoet tehuis,
Vol vleugelslag en wiekgeruisch,
Vol bloemen en vol kinderdroomen?
Daar weven onschuld jeugd en min
Een sluier voor de latre zorgen,
Daar straalt een heldre levensmorgen
En rijpt een kind tot Koningin!

Dat kind te steunen en te sterken,
Met ridderplicht en mannenmoed,
Zooals een vader 't *zijn* kind doet, —
Dat moet op Neêrland zeeg'nend werken.
Een volk leeft niet van brood alleen,
En zoo voor de enk'len als voor velen
Moet er een glans van 't Schoone spelen
Door 't proza van het leven heen!
